

Knjiga proroka Daniela - Dvadeset peti broj

Razotkrivanje propasti Babilona: proročki odlomak od Nabukodonozora do Baltazara

Jeff Pippenger

2023-12-20

Belšazarov pad u petom poglavlju bio je unaprijed predočen Nabukodonozorovim padom u četvrtom poglavlju.

„Posljednjem vladaru Babilona, kao u protuslici njegovu prvome, došla je presuda božanskoga Stražara: ‘O kralju... tebi se govori; kraljevstvo se odlazi od tebe.’ Daniel 4:31.” Proroci i kraljevi, 533.

Nebukadnezar predstavlja početak, a Belšazar kraj kraljevstva koje je vladalo sedamdeset godina te tako simboliziralo vladavinu zemaljske zvijeri iz trinaestoga poglavlja Otkrivenja (Sjedinjene Američke Države), koja je trebala vladati u vrijeme kada je tirska bludnica (papinstvo) bila zaboravljena.

I dogodit će se u onaj dan da će Tir biti zaboravljen sedamdeset godina, prema danima jednoga kralja; nakon navršenja sedamdeset godina Tir će pjevati kao bludnica. Izaija 23,15.

Stoga Nabukodonozor predstavlja početak Sjedinjenih Država, a Baltazar predstavlja kraj Sjedinjenih Država. Nabukodonozor predstavlja početak republikanskoga roga i početak protestantskoga roga. Baltazar predstavlja završetak republikanskoga i protestantskoga roga.

Sud koji je došao na Nabukodonozora trajao je „sedam vremena“. Priča o Nabukodonozorovu življenju kao zvijer tijekom dvije tisuće petsto dvadeset dana poslužila je Williamu Milleru u njegovoj primjeni „sedam vremena“ iz Levitskog zakonika dvadeset i šest, premda se nije bavio razdobljem od dvije tisuće petsto dvadeset, koje je simbolizirano u Belšazarovu sudu.

A ovo je napis koji bijaše napisan: MENE, MENE, TEKEL, UPHARSIN. A ovo je tumačenje toga: MENE; Bog je izbrojio tvoje kraljevstvo i učinio mu kraj. TEKEL; Izvagan si na tezulji i nađen si manjkav. PERES; Tvoje je kraljevstvo razdijeljeno i dano Međanima i Perzijancima. Daniel 5:25–28.

Osim tumačenja koje je Daniel dao tajanstvenom natpisu na zidu, riječi „mene“ i „tekel“ predstavljaju mjeru težine, a te riječi također označuju određenu novčanu vrijednost (Izlazak 30,13; Ezekiel 45,12). Jedan „mene“ iznosi pedeset šekela, odnosno tisuću gera. „Mene, mene“ stoga odgovara dvjema tisućama gera. Jedan „tekel“ iznosi dvadeset gera. Stoga „mene, mene, tekel“ odgovara dvjema tisućama i dvadeset gera. „Upharsin“ znači „razdijeliti“ te stoga znači polovicu jednoga „mene“, i predstavlja pet stotina gera. Zajedno oni predstavljaju zbroj od dvije tisuće pet stotina i dvadeset.

Posljednja referenca sestre White pokazuje da je Belšazar bio predodčen Nabukodonozorom, no još je određenije istaknula njihov zajednički sud, a oba su suda prikazana kao simbol „sedam vremena“ iz Levitskog zakonika dvadeset i šest. Postoji nekoliko izraza kojima se Sveto pismo služi da bi predložilo „sedam vremena“ iz Levitskog zakonika dvadeset i šest. Jeremija ga prikazuje kao Božji gnjev.

Kako je Gospod u gnjevu svojem oblakom pokrio kćer sionsku i s neba na zemlju oborio krasotu Izraelovu, i nije se spomenuo podnožja nogu svojih u dan gnjeva svojega! Gospod je proždri sva prebivališta Jakovljeva i nije se smilovao; u svojoj srdžbi oborio je utvrde kćeri Judine; srušio ih je do zemlje; oskvrnuo je kraljevstvo i knezove njegove. U svojem žestokom gnjevu odsjekao je sav rog Izraelov; povukao je svoju desnicu ispred neprijatelja i planuo protiv Jakova kao ognjeni plamen koji proždri uokolo. Napeo je luk svoj kao neprijatelj; stao je s desnicom svojom kao protivnik i pobio sve što bijaše milo oku u šatoru kćeri sionske; izlio je jarost svoju kao oganj. Gospod je bio kao neprijatelj: proždri je Izraela, proždri je sve palače njegove; razorio je utvrde njegove i umnožio u kćeri Judinoj tugu i naricanje. I nasilno je uklonio svoj šator kao da je vrtna koliba; razorio je mjesta svojih skupština; Gospod je učinio da se u Sionu zaborave svečani blagdani i subote te je u žestini gnjeva svojega prezreo kralja i svećenika. Gospod je odbacio svoj žrtvenik, zamrzio svoje svetište, predao u ruku neprijatelju zidove njezinih palača; oni su podigli viku u Domu Gospodnjem kao na dan svečanoga blagdana. Gospod je naumio razoriti zid kćeri sionske; rastegnuo je uže, nije odvratio svoju ruku od zatiranja; stoga je učinio da bedem i zid tuguju; zajedno su klonuli. Tužaljke 2:1–8.

Gospodnji gnjev prikazan je kao „žestina njegova gnjeva“, i njegov se gnjev izvršio nad sjevernim kraljevstvom i nad južnim kraljevstvom Izraela. Zato knjiga Daniela prepoznaje „prvu“ i „posljednju“ srdžbu. Jeremija prepoznaje „uže“ koje je Gospod „razapeo“ kada je iskazao svoj gnjev prema svom izabranom narodu. To se uže također spominje u Drugoj knjizi o kraljevima.

I Jahve progovori po svojim slugama prorocima govoreći: Budući da je Manaše, kralj Judin, počinio ove gadosti i činio zlo više od svega što su činili Amorejci, koji bijahu prije njega, te je i Judu naveo na grijeh svojim idolima, zato ovako govori Jahve, Bog Izraelov: Evo, dovedim takvo zlo na Jeruzalem i na Judu da će oboma ušima zazvoniti svakome tko o tome čuje. I razvući ću nad Jeruzalemom uže Samarije i visak doma Ahabova; i obrisat ću Jeruzalem kao što čovjek briše zdjelu, brišući je i okrećući je naopako. I ostatak svoje baštine odbacit ću i predati ih u ruke njihovih neprijatelja; i postat će plijen i grabež svim svojim neprijateljima. 2 Kraljevima 21:10–14.

„uže“ Božje srdžbe, koje je Mojsijevih „sedam vremena“, najprije je bilo rastegnuto nad sjevernim kraljevstvom (domom Ahabovim), a zatim nad Judom. Drugi biblijski izraz za „sedam vremena“, koji proizlazi iz Levitskog zakonika dvadeset i šest, jest izraz „raspršeni“.

Tada ću i ja ići vama usuprot u gnjevu; i ja, upravo ja, kaznit ću vas sedmerostruko za vaše grijeh. I jest ćete meso svojih sinova, i meso svojih kćeri jest ćete. I razorit ću vaše uzvišice, i oboriti vaše likove, i baciti vaša trupla na trupla vaših idola, i duša će vas moja prezirati. I pretvorit ću vaše gradove u pustoš, i vaša svetišta opustošiti, i neću mirisati ugodni miris vaših

kadova. I zemlju ću pretvoriti u pustoš; i vaši neprijatelji koji će stanovati u njoj bit će zapanjeni nad njom. I raspršit ću vas među pogane, i izvući mač za vama; i vaša će zemlja biti pusta, i vaši gradovi opustošeni. Tada će zemlja uživati svoje subote, dokle god bude ležala pusta, a vi budete u zemlji svojih neprijatelja; tada će zemlja počinuti i uživati svoje subote. Dokle god bude ležala pusta, počivat će; jer nije počivala u vaše subote dok ste na njoj prebivali. Levitski zakonik 26:28–35.

Raspršenje među pogane ispunilo se za Daniela kada je kao rob odveden u Babilon, za vrijeme sužanjstva Jojakimova. Tada je, dok je Daniel bio u „neprijateljskoj zemlji“, zemlja počinula i uživala „svoje subote“. Druga knjiga Ljetopisa obavještava nas da je to razdoblje trajalo sedamdeset godina o kojima je govorio Jeremija, a koje je Daniel prepoznao u devetom poglavlju.

A one koji su umakli maču odvede u Babilon; i ondje su bili sluge njemu i njegovim sinovima do kraljevanja kraljevstva perzijskoga: da se ispuni riječ Gospodnja iz usta Jeremijinih, dok zemlja ne odsluži svoje subote; jer sve vrijeme dok je ležala pusta svetkovala je subotu, da se navrší sedamdeset godina. A prve godine perzijskoga kralja Kira, da bi se ispunila riječ Gospodnja izrečena na usta Jeremijina, Gospodin pobudi duh Kira, kralja perzijskoga, te on oglasi po svemu svojem kraljevstvu, i stavi to i napismeno, govoreći: Ovako veli Kir, kralj perzijski: Sva kraljevstva zemaljska dade mi Gospodin, Bog nebeski; i on mi naloži da mu sagradim Dom u Jeruzalemu, koji je u Judi. Tko je među vama od svega njegova naroda? Neka Gospodin, Bog njegov, bude s njim, i neka ide gore. 2 Ljetopisa 36:20–23.

Izraz „raspršenje“ simbol je „sedam vremena“. Presuda nad Nabukodonozorom od „sedam vremena“ života kao zvijer predoznačila je presudu nad Baltazarom, kako je predstavljena mističnim riječima na zidu: „mene, mene, tek el upharsin“. Baltazarova je presuda bila predstavljena rukopisom koji je odgovarao broju dvije tisuće petsto dvadeset, istom broju dana koliko je Nabukodonozor živio kao zvijer, i istom broju godina prikazanih u „sedam vremena“ iz Levitskog zakonika dvadeset šest.

Belšazarov sud, koji je bio predoznačen Nabukodonozorovim sudom, simbolički je bio prikazan sa „sedam vremena“, a oba su ta suda predstavljala „pad Babilona“, koji je simbol poruke drugoga anđela. Prvi pad Babilona bio je kada je srušena Nimrodova kula.

A sva je zemlja imala jedan jezik i jedan govor. I dogodi se, kad su putovali s istoka, da nađu ravnicu u zemlji Šinaru; i ondje se nastaniše. I rekoše jedan drugomu: Hajde, načinimo opeke i dobro ih ispecimo. I opeka im bijaše mjesto kamena, a smola im bijaše mjesto vapna. I rekoše: Hajde, sagradimo sebi grad i kulu kojoj će vrh sezati do neba; i steknimo sebi ime, da se ne raspršimo po licu sve zemlje. Tada Gospod siđe da vidi grad i kulu što su je gradili sinovi čovječji. I reče Gospod: Evo, jedan su narod i svi imaju jedan jezik; i ovo su počeli činiti: i sada ih ništa neće priječiti u onome što su naumili učiniti. Hajde, siđimo i ondje im pomutimo jezik, da ne razumiju jedan drugomu govora. Tako ih Gospod odande rasprši po licu sve zemlje; i prestadoše graditi grad. Postanak 11,1–8.

Pri sudu nad Babelom, koji je bio sud nad Nimrodom, Gospodin je „raspršio“ Nimrodove pobunjenike po „svem licu zemlje“. Nimrod i njegovi ortaci znali su da će njihova pobuna prouzročiti da budu raspršeni, jer su bili rekli da je poticaj za gradnju kule i grada bio da „sebi

steknemo ime, da se ne raspršimo po svem licu zemlje“.

„Ime“ je u proročkom smislu simbol karaktera. Karakter koji su Nimrod i njegovi drugovi uspostavili predstavljen je njihovim djelima, jer po plodovima ćete poznati karakter. Plod Nimrodove pobune, a stoga i simbol njegova karaktera, bio je izgradnja kule i grada. „Kula“ je simbol crkve, a „grad“ je simbol države. Ime Nimrodovih pobunjenika, koje predstavlja njihov karakter, bilo je sjedinjenje crkve i države, što je također simbolički predstavljeno kao slika Zvijeri.

Ulomak koji opisuje pad Babela sadrži izraz „hajde“ ponovljen tri puta. Treći put nastupa kada Bog donosi sud zbunjujući njihov jezik i raspršujući ih po svijetu. Prvo „hajde“ bilo je priprava za drugo „hajde“, kada su gradili svoj grad i kulu. Kad su dovršili svoje djelo tijekom povijesti drugoga izraza „hajde“, Bog je sišao da vidljivo razmotri njihovu pobunu. Treće „hajde“ bilo je sud, a drugo „hajde“ bilo je vizualna kušnja. Prvo „hajde“ predstavlja njihov prvi neuspjeh, a proročki, činjenica da je „hajde“ izrečeno tri puta označava trostupanjski proces kušnje vječnoga evanđelja. U svjedočanstvu o Nimrodovoj pobuni i padu nalazi se mnogo više podataka, no ovdje samo utvrđujemo da je prvi put kada je Babilon (Babel) pao prepoznat simbol „sedam vremena“, predstavljen „raspršenjem“. Nimrodov sud bio je prikazan raspršenjem, Nabukodonozorov s „sedam vremena“, a Belšazarov s „dvije tisuće pet stotina i dvadeset“.

Potpis Alfe i Omega potvrđuje da je proročka linija predstavljena četvrtim i petim poglavljem poruka kasne kiše drugoga anđela i Ponoćnoga pokliča. Ta linija započinje padom Babilona, predstavljenim po Nabukodonozoru, označujući 1798. godinu, kada je duhovni Babilon (papinstvo) prvi put pao. Zatim, na kraju te linije, pada Baltazarov Babilon, označujući početak postupnoga pada duhovnoga Babilona (opet papinstva), počevši od krize nedjeljnoga zakona. Na početku te linije postoje dva svjedoka o padu Babilona i dva svjedoka na njezinu kraju. Proročka logika prepoznaje potpis velikoga Početka i Svršetka, dok ujedno vidi da o predmetu pada Babilona svjedoče četiri svjedoka u liniji predstavljenoj četvrtim i petim poglavljem Daniela.

U tipološkom i antitipološkom odnosu Nabukodonozora i Baltazara, kada se uskladi s posljednjim danima, nalazimo zvijer iz zemlje u njezinu janječem stanju predstavljenu Nabukodonozorom, a zatim, kada progovori kao zmaj, vidimo Baltazara. U proročkom odnosu vidimo republikanski rog vođen Ustavom Sjedinjenih Država, predstavljen Nabukodonozorom, te rušenje Ustava predstavljeno Baltazarom. Također ćemo vidjeti Nabukodonozora kao mudru djevicu, a Baltazara kao ludu djevicu.

Nastavit ćemo naše razmatranje četvrtoga i petoga poglavlja Danielove knjige u sljedećem članku.

„Belšazaru su bile dane mnoge prilike da upozna i vrši volju Božju. Vidio je svoga djeda Nabukodonozora prognana iz društva ljudi. Vidio je kako je razum, kojim se oholi vladar razmetao, bio oduzet od Onoga koji ga je dao. Vidio je kralja istjerana iz njegova kraljevstva i učinjena drugom poljskim zvijerima. Ali Belšazarova ljubav prema zabavi i samouzdizanju izbrisala je pouke koje nikada nije smio zaboraviti; i počinio je grijehe slične onima koji su navukli znamenite sudove na Nabukodonozora. Protratio je prilike koje su mu milostivo bile dane, zanemarujući iskoristiti mogućnosti koje su mu bile nadohvat ruke da se upozna s

istinom. ‘Što mi valja činiti da se spasim?’ bilo je pitanje kraj kojega je taj veliki, ali bezumni kralj ravnodušno prošao.“

„To je opasnost današnje nepažljive, neobuzdane mladeži. Ruka Božja probudit će grešnika kao što je probudila Baltazara, ali za mnoge će biti prekasno da se pokaju.“

„Vladar Babilona imao je bogatstvo i čast, i u svojoj oholoj samodopadnosti uzdigao se protiv Boga neba i zemlje. Pouzdao se u svoju vlastitu mišicu, ne pomišljajući da bi se itko usudio reći: ‘Zašto to činiš?’ Ali dok je tajanstvena ruka ispisivala slova po zidu njegove palače, Belšasar je ostao zapanjen i nijem. U jednom trenutku bio je potpuno lišen svoje snage i ponižen kao dijete. Shvatio je da je na milosti Onoga koji je veći od Belšasara. Izrugivao se svetim stvarima. Sada se njegova savjest probudila. Shvatio je da je imao prednost poznavati i vršiti volju Božju. Povijest njegova djeda stajala je pred njim jednako živo kao i natpis na zidu.” Bible Echo, 25. travnja 1898.